

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

**NA KONCI
VESMÍRU**

**KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ**

LEGIE

**NA KONCI
VESMÍRU**

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**NA KONCI
VESMÍRU**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2023

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2023

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0142-8 (print)

ISBN 978-80-278-1355-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1356-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1357-5 (pdf)

*Památce generála Luigiho Guiseppe Picciona,
velitele československých legií v Itálii a v roce
1919 velitele československých vojsk v Itálii,
během války s maďarskými bolševiky.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotал, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, mimozemšťankou Agou, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, smrdutou parodií na psa Fifinkou a polskou profesorkou Dankou Krasiński. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit.

Konec

Kovový pach v suchém, horkém vzduchu, a nad tím vším jako výbuch řev: „Danko! Danko!“

Snažil jsem se ho nevnímat, protože kdybych si naplno připustil, proč se tou místností rozléhá, hrůza, kterou jsem už tak cítil, by mě ochromila. A ochromení jsem si dovolit nemohl. Musel jsem pokračovat.

Musel.

„Danko, ne!“

Možná to celé bylo tak strašné proto, jak nové to bylo. Kvůli tomu, jak vypadali, jak se chovali, ale hlavně – protože jsme jim nerozuměli. I na enlily s jejich krutostí a skarem jsem mohl rvát, a přestože jsme nejeli na stejné vlně, hned pochopili, jak moc je nenávidím. Tihle vypadali, že pokud tomu rozumí, je jim to jedno. Nejenom to, co si myslíme, ale i to, že vůbec myslíme.

„Danko, prosím!“

Zatnul jsem zuby.

Pusu jsem měl plnou krve, ale neodvažoval jsem se ji vyplivnout a nedokázal ji spolknout. Už tak byl každý nádech vzduchu cítit krví,

mou, Gerasimovou a stovek dalších, kteří se tu před námi vsákli do zdí. Kdybych nevěděl, že nás vidí, myslel bych si, že jsme pro ně neviditelní, skrytí v části spektra, kterou nedokážou vnímat. Jen stíny zachycené koutkem oka, v nichž nerozeznají nic, natož inteligentní bytosti. Na inteligenci jim ale nezáleželo. Jenom na bolesti.

I když nám ti, kteří s námi v místnosti zůstali, nerozuměli, Gerasim se snažil. Ječel na ně všechny možné i nemožné nadávky a část z nich nedokázal biočip přeložit ani mně. Hlas skoro ztratil už před chvílí, když se profesorčina víčka naposledy zachvěla, ale ochraptěle pokračoval, jako by jeho zoufalství nemělo konec. Jediné slovo, které se tou místností rozlehlo po každé, i když mu selhávaly hlasivky a dusil se vlastní krví, bylo...

„Danko!“

Snažil jsem se nedívat na profesorčino chladnoucí tělo a soustředil se jen na svá pouta. Ti dva, kteří tu byli s námi, se zatím otočili ke Gerasimovi. Oči se mu na okamžik doširoka rozevřely – pochopením a hrůzou –, ale pak, jako by se mu nemohlo stát nic horšího, než už se stalo, záchvěv strachu zmizel a zůstala jen zuřivost.

Nadával tak, až mu od zkrvavených rtů odletovaly dlouhé provazce slin, jako zvíře s vyceněnými zuby, které nevnímá bolest a necítí už strach.

Nepodíval jsem se, do čeho řízli jako první, a pokračoval jsem v tom, na co jsem se soustředil od začátku, i ve chvíli, kdy na mě Rus řval: „Udělej něco, sakra! Udělej něco!“ A já dělal, jenom to trvalo dlouho, profesorka mezitím vydechla naposledy a Gerasim už jen sípal, že jsem ji nechal umřít, a měl pravdu, ale já i tak pokračoval.

Nemohl jsem přestat. I kdyby zabili Gerasima, nemohl jsem, protože pak by byl konec, nejen pro mě, ale pro všechny ostatní, pro celou mou posádku. A já si nesměl dovolit pochybovat o tom, že někdo z nich přežil.

Zápěstí jsem měl rozedřené na kost, krev mi stékala po prstech. Snažil jsem se, aby nekapala na zem, a současně jsem byl rád, že je jí tolik, protože zkrvavené cáry kůže začaly konečně prokluzovat okem pout. Rozkousal jsem si rty, abych nekřičel nahlas, a modlil se, aby zubožená ruka dokázala dostatečně pevně stisknout, aby si mě nikdo nevšimal, aby strážný přišel blíž, až budu připravený ho zabít. Doufal jsem, že se bojový čip aktivuje i tady – že v tomhle neznámém světě na konci vesmíru není nic, co by moje schopnosti zablokovalo, protože jakmile si uvolním ruku a dostanu se dost blízko, zabiju tu všechny.

Všechny.

Možná by mi k tomu stačila i drásavá nenávisť, kterou jsem cítil hluboko pod urputnou snahou dostat se z pout, ale přesto jsem se modlil, protože proti tak hroznému nepříteli jsem ještě nestál. Báli jsem se. Báli jsme se jich všichni. Báli by se jich i enlilové.

Jich.

Nás.

Gerasim už jen chraptěl a zmítal se v poutech, zatímco mu čepel nože vklouzla do obnaženého bicepsu, hladce jako do másla. I on krvácel, jak se snažil vytrhnout, ale nedělal to dost systematicky, nečekal na vhodnou chvíli, nesoustředil všechno na to, aby strhl kůži ze správného místa a dokázal rukou aspoň trochu pootočit.

Čvachtavý zvuk, který zubožená levačka vydala, když konečně proklouzla okem pout, se mi zdál hlasitější než všechny okolní zvuky a na okamžik jsem měl strašný pocit, že ho zaslechli i ostatní. Zadržel jsem dech a skoro cítil, jak mi srdce naráží do žeber ve zběsilé snaze dostat se ven, pryč z té místnosti plné pachu krve a moči. Ale musel jsem zůstat.

Bytost se ke mně otočila, jako by v tichu rušeném jen Gerasimovým lapáním po dechu moje myšlenky zaslechla. Přimhouřila oči a zvolna došla ke mně. Zastavila se jen tak daleko, abych na ni nedosáhl, a chřípí znetvořeného nosu se jí

roztáhlo, jako by do sebe nasávala ostrý pach mého potu.

Kap.

Kap.

Kap.

Pohledem pomalu sklouzla k zemi, po které se začínaly rozbíhat kapky krve. Pak oči znovu zvedla ke mně. Poprvé jsme se na sebe opravdu podívali.

Věděl jsem, že něco ve mně na téhle planetě prasklo, a bál jsem se myslet na to, jestli to ještě někdy sroste. Bohdan, Vodička, Jednotykadlák, to všechno bylo strašné, ale ne tak strašné jako tohle. Pak jsem udělal krok, který strážný nečekal, a vší silou jsem se mu zakousl do krku.

Bojový čip se aktivoval a všechno kolem se ponořilo do temnoty.

Ta temnota byla cítit krví a já skrz ni tančil petragun.

Začátek

„Začínám mít pocit, že ve vesmíru platí ‚žádné zprávy, dobré zprávy‘,“ prohlásil jsem, když jsem si sedal do kapitánského křesla.

„Ve vesmíru ne, jen na palubě téhle lodi,“ opravila mě Aga. „Nebo spíš na palubě každé lodi, na které jsi ty.“

Nehádal jsem se s ní. Od chvíle, kdy se přidala ke mně, se jí na paty přilepilo mnohem víc smůly než za předchozích...

... kolik vlastně let?

Zarazilo mě, že nevím, jak je Aga stará – ani Gerasim se jí na to nikdy nezeptal, buď z respektu, nebo proto, že u něj věk nehrál roli –, a vzápětí i fakt, že netuším, jestli stáří počítá na roky, a že i kdyby mi to řekla, nebyl bych si jistý, jestli je to na chanu moc, nebo naopak málo.

UVĚDOMIL JSEM SI, jak zásadně se od invaze změnilo to, co jsem považoval za důležité. Teď mi stačilo, že jsme pohromadě a že se jeden na druhého můžeme spolehnout, a všechno ostatní jsem nechával za sebou v nekonečné černi vesmíru.

Mrkl jsem na svou dvou a půl metrovou ženu. „Znamená to, že by ses beze mě nudila?“

Ještěrka se mi místo odpovědi natáhla přes rameno, aby pustila záznam, kvůli kterému jsme se na můstku sešli. Na obrazovce před námi se v narudlém světle objevil Apulunašův – z nedostatku lepších slov – obličej. Prohlásit o někom, kdo vypadá jako obrovský pavouk s hlavičkou posetou černými chlupy, které by mu mohla i teta Boženka z Polanky závidět, že působí ztrhaně, možná vyžadovalo větší schopnost číst v mimozemských tvářích, než jakou jsem byl nadán. Moje podezření ale potvrdila i profesorka, a to se s Apulunašem nikdy nesetkala.

„Opravdu se muselo něco stát,“ řekla znepokojeně. „Vypadá hrozně.“

Gerasim se naklonil k obrazovce, chvíli rutaše pozoroval a potom mi pohledem nenápadně naznačil, že se mu zdá stejně hrozný, jako když se s námi před pár lety loučil s tím, že Akademie považuje dluh za záchranu jeho života za splacený. Já jen doufal, že si to po všem, co jsme za poslední měsíce ve vesmíru natropili, nerozmyslela a nerozhodla se, že chce zpátky, co nám nechala, a navrhl i naši pětici vycpanou v muzeu. Fifinku jsem nepočítal, na tu by se nikdo soudný dívat nechtěl. I já se snažil předstírat, že se z koutku můstku, kde jí Amanda navzdory

mému zákazu vyrobila pelech ze staré Gerasimovy bundy, neline zápach připomínající kim-či, které někdo vyzvracel zpátky do sklenice.

„Je to tou bundou?“ zeptal jsem se Rusa, když jsme pelech zaznamenali poprvé, v naději, že pokud se zbavíme toho, pach brzy vyvane.

„No dovol,“ ohradil se Gerasim. „Moje bunda je to jediné, co je na tom zvířeti sexy.“

S tím jsem nemohl nesouhlasit. Jak mohl tak malý pes zamořit polovinu Kraksny, mi dávalo ještě menší smysl než to, že se Rusovi povedlo okouzlit Danku Krasiňski. Amanda se sice chovala, jako by Fifinka konkurovala Chanelu N°5, ale my ostatní jsme na rozdíl od ní nevyrostli mezi opicemi, takže jsem se jen stěží soustředil na obrazovku.

Apulunaš zíral pár sekund do kamery, nebo jsem si tak aspoň vyložil jeho nehybnost, a teprve ve chvíli, kdy už jsem začínal být nervózní, se můstkem rozlehl jeho hlas: „Zdravím vás, kapitáne Moravče.“

Připomněl jsem si, že jde jen o nahrávku, a pozdrav neopětoval, přestože se rutaš odmlčel, jako by počítal s mojí odpovědí. Profesorku a Amandu už jsme dávno seznámili s celou rutašskou eskapádou, takže i ony Apulunaše pozorovaly se směsí zvědavosti a znepokojení.

„Myslel jsem, že už se nikdy neuvidíme,“ pokračoval Apulunaš, „ale nastal čas, kdy jsem nucen požádat vás o oplacení laskavosti.“

„Oplacení laskavosti?“ zopakoval Gerasim. „Zachránili jsme mu život.“

„A on ho zachránil nám,“ připomněl jsem.

„Potom, co jsme ho zachránili my jemu. Žádné pokračování příště už se konat nemělo.“

I já situaci považoval za uzavřenou. Ve víru posledních událostí a potom, co nám odmítli pomoci v boji proti Společenství, se rutašové, ve vší úctě ke znalostem i technologiím, které jsme díky nim získali, přesunuli na okraj mého zájmu. Samotná skutečnost, že nás Apulunaš kontaktoval, mě znervóznila. Natož slova, která použil.

„Součástí této zprávy jsou koordináty planety známé našemu druhu jako K 25517,“ pokračoval rutaš. „A neznámé všem ostatním druhům.“

Gerasim hvízdal.

Znovu nastalo ticho, jako by Apulunaš chtěl, abychom si naplno uvědomili, co to znamená, nebo jako by si ani on sám nebyl jistý, jak pokračovat. „Jedná se o planetu, jak my říkáme, na konci vesmíru. I proto se stala sídlem jedné z našich vědeckých stanic, se... specifickým úkolem, za jehož plnění zodpovídám já. Mně se

také má stanice kvartálně hlásit s výsledky své činnosti, ale tentokrát...“

„Nechte mě hádat,“ vložil se do toho znovu Gerasim.

„... se nikdo neozval.“

„Ta da da dám,“ zaburácel Rus.

„Gerasime,“ oslovila ho profesorka jemně.

Aby odolal dalšímu pokušení, zakryl si poručík ústa dlaní.

„Pochopte, že se jedná o tým pečlivě vybraných, spolehlivých, mnou osobně pověřených odborníků. Jejich střídání je plánováno až za dva oběhy kolem místního slunce, do té doby nemají ani možnost planetu opustit.“ Apulunaš se pohnul způsobem, který by se u člověka podobal bezradnému zavrtění hlavou. „Pokud se něco stalo, stalo se to navíc v tu nejméně vhodnou chvíli. Celý vesmír se začal otrásat, což víte lépe než kdo jiný, a přestože se rutašové do enlilské války nezapojují, i u nás... dochází v posledních obězích k významným změnám. Naše společnost se názorově rozštěpila zcela bezprecedentním způsobem a já nejsem v postavení, kdy bych si mohl dovolit dělat chyby a dostával možnost je odčinit.“

Amanda se naklonila k obrazovce. „To zní vážně.“

„Není dokonalým tajemstvím, že jsem to byl já, kdo se postaral o váš bezpečný odlet, a část

Akademie se to nyní pokouší použít proti mně. Kdyby se jí to povedlo...“

Apulunaš byl očividně nervózní, já se mu ale v tom ohledu mohl rovnat. Ve chvíli, kdy jsme dosáhli dosud nevídaného úspěchu a potřebovali jsme se soustředit na Legii, se ozval rutaš, bez něhož bychom nic nedokázali, aby nám to nepokrytě připomněl. Nemusel ani pokračovat, aby mi bylo jasné, proč se s námi spojil – *lette na konec vesmíru, zkontrolujte, že je moje stanice v pořádku, a pokud není, zjistěte proč. A že v pořádku není určitě, to bylo jasné všem včetně Apulunaše samotného.*

„Ne,“ procedila Aga skrze zuby, „další kloboúk už ne.“

„Tohle je horší než zakázka od Aštara,“ usoudil Gerasim. „Za tu jsme aspoň dostali zaplacené.“

„Technicky vzato ne,“ připomněl jsem naši neslavnou misi, jednu z mnoha, které začaly jednoduchým plánem a jen náhodou neskončily katastrofou, aspoň tedy pro nás.

Na rozdíl od spolupráce s huntou, která nakonec katastrofou skončila. Slíbili jsme, že se mu ozveme a splatíme dluh, na což jsme momentálně neměli ani čas, ani kapitál. „Jen jsme si z té nevenské lodi pár věcí odnesli.“

„A použili je v boji proti Společenství,“ dodala Danká.

Úkosem jsme se na sebe s Gerasimem podívali. No ano, část z toho ano, ale...

Amanda se po mně ohlédla. „Já bych se na rutašskou základnu podívat chtěla, kapitáne. Se vším, co o jejich technologiích vím, by nás to mohlo zase o kousek posunout.“

„A posouvat se kousek po kousku, to jsme celí my,“ neodpustil si Gerasim.

Teprve když jsem se podíval, co na to Aga, jsem si uvědomil, že nahrávku nikdo nezastavil a Apulunaš mluví dál. Profesorka ho poslouchala, takže jsem se nebál, že by nás neupozornila, kdyby se dostal k...

„... proto potřebuji, abyste se na K 25517 vydali a zkontrolovali můj tým. A to, že je... základna v pořádku.“ Apulunaš zkroutil pavoručí tvář. „Kdysi jste požádali o pomoc vy mě, tentokrát žádám o pomoc já vás. Závisí na tom nejenom moje postavení, ale i křehká rovnováha Akademie. A také... bezpečnost týmu na K 25517. Po všem, co se proslýchá o vašich činech, jsem si jistý, že to pro vás není málo. Tato zpráva obsahuje koordináty K 25517. Pokud nám svou pomoc poskytnete, stačí, když soubor otevřete, v opačném případě jej prosím smažte. Budu čekat, až se ozve, součástí zprávy je i způsob, jak se se mnou spojit.“